

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.304/2019/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2020. év február hó 6. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A kábítószerrel visszaélés vétsége és más bűncselekmény miatt az I. r. vádlott és tárrsa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 14.B.114/2019/11. számú ítéletét I.r. vádlott és II.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A vádlottakat büntetés kiszabása helyett 2-2 (kettő-kettő) évre próbára bocsátja.

A II.r. vádlottal szemben 12.500,- (tizenkétezer-ötszáz) forintra vagyonelkobzást rendel el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r. vádlott és a II.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A hatályon kívül helyezés következtében megismételt eljárás keretében a Fővárosi Törvényszék a 2019. szeptember 4. napján kihirdetett 14.B.114/2019/11. számú ítéletével az I.r. vádlottat az 1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés II. fordulatába ütköző és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő kábítószer visszaélés vétsége miatt 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés egynapi tételének összegét 2.500,- forintban határozta meg és az így kiszabott 500.000,- forint pénzbüntetés megfizetésére 20 havi részletfizetést engedélyezett azzal, hogy egy havi részlet összege 25.000,- forint. Meghatározta az első részlet, valamint a további részletek megfizetése esedékességének időpontját, továbbá rendelkezett a pénzbüntetésnek, vagy meg nem fizetett részének szabadságvesztésre való átváltoztatásáról.

A II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176. § (1) bekezdés II. fordulatába ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő kábítószer-kereskedelem vétségében, ezért őt 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés egynapi tételének összegét 1.500,- forintban határozta meg és az így kiszabott 300.000,- forint pénzbüntetés megfizetésére ugyancsak 20 havi részletfizetést engedélyezett azzal, hogy egy havi részlet összege 15.000,- forint. Meghatározta az első részlet, valamint a további részletek megfizetése esedékességének időpontját, továbbá e vádlott esetében is rendelkezett a pénzbüntetésnek, vagy meg nem fizetett részének szabadságvesztésre való átváltoztatásáról.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelről, valamint kötelezte a vádlottakat az oldalukon felmerült bűnügyi költség viselésére.

A kihirdetett ítélettel szemben a vádlottak az irány megjelölése nélkül, míg az I.r. vádlott védője és a II.r. vádlott védője is felmentés végett jelentett be fellebbezést.

Az I.r. vádlott védője fellebbezésének írásban előterjesztett indokolásában kérte figyelembe venni, hogy védenca mind a nyomozati, mind a bírósági szakban következetesen tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Utalt arra, hogy a nyomozás során az I. r. vádlott nem vitatta, hogy ismeri 1. számú tanút, azonban amit nevezett személy állított róla, az nem felel meg a valóságnak, mert senkitől sem vett és senkinek sem adott el kábítószer.

Nyomatékosan hangsúlyozta, hogy védenca vizeletében nem találtak kábító, illetve pszichotróp anyagot. Álláspontja szerint jelen esetben mérlegelésről azért nem lehet beszélni, mert az 1-es számú tanú bizonytalan indíttatású nyomozati vallomása nem elégséges bizonyíték védenca bűnösségének megállapításához, különös tekintettel ugyanezen személynek a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság előtt tett, védencét nem terhelő tanúvallomására.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét változtassa meg és az I.r. vádlottat az ellene emelt vád alól mentse fel. Megjegyezte továbbá, hogy az I.r. vádlott ismert jövedelmi viszonyaira tekintettel a pénzbüntetés egy napi tételének összege rendkívül eltűzött, azt a minimumban, vagy a minimum közeli összegben kellett volna meghatározni.

A II.r. vádlott védője fellebbezésének írásban benyújtott indokolásában kijelentette, hogy az elsőfokú ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés b), c) és d) pontjában írt megalapozatlansági hibákban szenved, melyre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja alapján az elsőfokú ítélettől eltérő tényállást állapítson meg és védencét az ellene emelt vád alól a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja alapján bizonyítottág hiányában mentse fel.

Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás és a beszerzett, illetve értékelt bizonyítékok számbavételét követően a védő mindenekelőtt azt emelte ki, hogy a 2014. július hónapban védenca által használt telefonszámnak nem a II. r. vádlott volt az előfizetője. Sérlemelte, hogy a II.r. vádlottnak a telefonszám megszerzésére vonatkozó előadását nem ellenőrizték le, továbbá a tényleges előfizetőt nem hallgatták ki. Értetlenségének adott hangot arra vonatkozólag, hogy a több alkalommal történt kábítószerértékesítés miként kapcsolható össze azzal a ténnyel, hogy az inkriminált telefonszámra csak egy napon és akkor is csak két darab hívás érkezett a védencét terhelő 1. számú tanúról.

Kérte figyelembe venni, hogy az 1. számú tanú a nyomozati szakban nem vállalta a szembesítést, továbbá a törvényszéken tett tanúvallomásában nem ismerte fel annak ellenére, hogy állítása szerint többször is vásárolt tőle kábítószer. Állítása szerint nevezett személy téves információkkal rendelkezett személyi körülményeit illetően és az eljárás alatt nem is tárta fel, hogy a róla közölt adatokat mikor és milyen módon szerezte.

A lakásában megtalált kábítószerrel szennyezett üvegcséről előadta, hogy az nem támasztja alá azt a következtetést, hogy kábítószerrel állt kapcsolatban, mivel az üvegcsét soha nem érintette meg, ami nyomszakértői vizsgálattal alátámasztható lett volna.

Összefoglalásként rámutatott arra, hogy a két darab telefonhívás, valamint a védenca által használt lakásban megtalált kábítószer alapoza meg azt a törvényszéki következtetést, miszerint két alkalommal bizonyíthatóan kábítószer adott át, azonban megítélése szerint sem egyetlen esetet, sem a rendszeres értékesítést nem lehetett a beszerzett bizonyítékokkal alátámasztani, így a II.r. vádlott bizonyítottág hiányában való felmentését kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.856/2019/2. számú átiratában a vádlottak és védőik fellebbezését nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint a törvényszék az eljárásjogi szabályokat betartva hozta meg ítéletét és helyesen állapította meg a történeti tényállást, azonban a II.r. vádlott személyi részét módosítani kérte, mivel a feltüntetett folyamatban lévő büntetőeljárást már megszüntették.

Érvelése szerint a törvényszék ügydöntő határozatát a szükséges körben megindokolta, így többek közt számot adott arról, hogy a vádlottak védekezését miért nem fogadta el. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekményük minősítése is törvényes.

Megítélése szerint mind az I.r., mind a II.r. vádlott esetében indokolt a pénzbüntetés kiszabása, amelynek mértékével is egyetértett. Végezetül utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete kizárólag annyiban szorul kiegészítésre, hogy a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a II.r. vádlottal szemben 12.500,- forint erejéig vagyonekhozás elrendelése szükséges, mivel a történeti tényállás tartalmazza a kábítószer értékesítéséből származó hasznat. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlottak és védőik felmentést célzó fellebbezése nem alapos.

Az iratok alapján az ítéletábra megállapította, hogy a vádlottak terhére nem jelentettek be fellebbezést és nyilvános ülés kitűzését az ügyészség, valamint a fellebbező vádlottak és védőik sem indítványozták, így a másodfokú bíróság a Be. 598. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét tanácsulésen bírálta felül.

A Fővárosi Ítéletábra a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta, amelynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában - a hatályon kívül helyezés okán - megismételt eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást teljes körűen lefolytatta.

A vádlottakat és az 1. számú tanút kihallgatta, a korábbi vallomásokat, a szakértői véleményeket, valamint a releváns okirati bizonyítékokat ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette.

A beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően minden részletre kiterjedően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kellő alaposággal számot adott.

A törvényszék ítélete 2. oldalán az iratanyaggal összhangban rögzítette az előzményi adatokat, azt kizárólag annyiban pontosítja a másodfokú bíróság, hogy a Fővárosi Törvényszék a jelen ügyben érintett vádlottak vonatkozásában hatályon kívül helyezett 15.B.1066/2016/34. számú ítéletében az I. r. és a II. r. vádlottat bizonyítottság hiányában mentette fel az ellenük emelt vád alól.

Az elsőfokú bíróság indokolásának érdemi részében ésszerű és logikus indokát adta annak, hogy a bizonyítékok közül miért tulajdonított kiemelt jelentőséget 1. számú tanú nyomozás során tett, önmagát és a társait is terhelő vallomásának. A védők érvelésével ellentétben a törvényszék

helytállóan mutatott rá a hivatkozott vallomás azon részleteire, amelyek alapján mind az I. r. vádlott, mind a II. r. vádlott személye ítéleti bizonyossággal beazonosítható volt, továbbá az iratanyaggal összhangban hivatkozott az objektív bizonyítékokra - igazságügyi vegyészszakértői vélemény, házkutatási jegyzőkönyv, híváslisták -, majd azokból a logika szabálynak megfelelően vont le a tényállás alapjául szolgáló következtetéseit.

A védők álláspontjával ellentétben az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során logikai hibát nem vétett és a beszerzett bizonyítékokból iratellenes, vagy az adott bizonyíték kereteit meghaladó következtetéseket nem vont le.

A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt, így a vádlottaknak és védőiknek az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó, egyben felmentést célzó fellebbezése a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán eredményre nem vezethetett.

A másodfokú bíróság a II.r. vádlott személyi részéből mellőzi az „eljárás folyik ellene fegyveresen elkövetett garázdaság büntette miatt” mondatrészt, mivel az iratanyagból megállapíthatóan a Budapesti X-XVII. Kerületi Ügyészség a 2019. május 27. napján kelt B.2642/2017. számú határozatával a nyomozást megszüntette.

A törvényszék által megállapított történeti tényállás mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést mindkét vádlott bűnösségére és a cselekményük minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

A törvényszék a Btk. 2. § (1) bekezdésére és az elkövetési időkre figyelemmel akkor is törvényesen járt el, amikor az I.r. vádlott esetében az 1978. évi IV. törvény, míg a II.r. vádlott vonatkozásában a 2012. évi C. törvény (Btk.) rendelkezéseit alkalmazta.

Az elsőfokú bíróság ítélete 7. oldalán a minősítés körében szintén helyes érvek mentén fejtette ki, hogy egyik vádlott esetében sem lehetett kétséget kizáróan megállapítani a kábítószer-kereskedelemmel kapcsolatos rendszeres haszonszerzésre törekvést, ellentétben az átadással, mint elkövetési magatartással, ezért törvényesen járt el akkor is, amikor mindkét vádlott esetében az „átad” törvényi tényállási elemet állapította meg.

A joghátrány megválasztása körében a törvényszék hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlottak terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

A másodfokú bíróság azonban mindkét vádlott esetében úgy ítélte meg, hogy a vádlottaknak fel nem róható igen jelentős időmúlásra, a kisebb tárgyi súlyra, illetve az alacsony büntetési tételkeretre, továbbá arra a tényre is tekintettel, hogy az elkövetéskor mind az I. r., mind a II. r. vádlott büntetlen előéletű volt, szükségtelennek tartotta büntetés kiszabását, helyette elegendőnek találta az I.r. vádlott tekintetében az 1978. évi IV. törvény 70. § (1) bekezdés 2. pontja és a 72. § (1) bekezdése, míg a II.r. vádlott vonatkozásában a Btk. 63. § (1) bekezdés b) pontja és a 65. § (1) bekezdése szerinti intézkedés, a próbára bocsátás alkalmazását, mert alaposan feltehető, hogy a büntetés célja intézkedés igénybevételével is elérhető, valamint ez a büntetőjogi szankció felel meg a fokozatosság elvének is.

A próbára bocsátás időtartamát az I.r. vádlott esetében az 1978. évi IV. törvény 72. § (5) bekezdése és a II.r. vádlott tekintetében a Btk. 65. § (3) bekezdése alapján egyaránt 2-2 évben határozta meg a belső arányosságra is figyelemmel.

A Fővárosi Főügyészség a II.r. vádlott vonatkozásában alappal hiányolta az elsőfokú ítéletből az irányadó tényállásra tekintettel a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján a vagyonekborzás alkalmazását. A hivatkozott törvényhely értelmében vagyonekborzást kell elrendelni a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyona, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. Ilyen vagyona az, amihez az elkövető közvetlenül a bűncselekmény elkövetése útján jut hozzá. Figyelemmel arra, hogy az irányadó tényállás szerint a II.r. vádlott az utolsó alkalommal 5 gramm marihuánát adott el 1. számú tanúnak, grammonként 2.500,- forintért, így megállapítható, hogy a kábítószer értékesítéséből - 5 x 2.500,- forint - 12.500,- forint haszna származott, amelyre a törvény kötelező rendelkezése alapján vagyonekborzást kellett elrendelni. A Btk. 63. § (1) bekezdés f) pontjában rögzített intézkedést - vagyonekborzást - az elsőfokú bíróság elmulasztotta alkalmazni, ezért azt a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint pótolta.

Az ügyészség a vádlottak terhére nem jelentett be fellebbezést, ezért a másodfokú bíróság szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy a következetes ítélkezési gyakorlat szerint a vagyonekborzás alkalmazása nem sérti a Be. 595. § (1) bekezdésében szabályozott súlyosítási tilalmat (EBH2007.1685.).

Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjelről és a felmerült bűnjogi költség viseléséről törvényesen rendelkezett.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése alapján megtartott tanácsülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2020. év február hó 6. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.B.114/2019/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.304/2019/10. számú ítéletében írt változtatásokkal az I.r. vádlott és a II.r. vádlott vonatkozásában 2020. év február hó 6. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2020. év február hó 6. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tiszttviselő